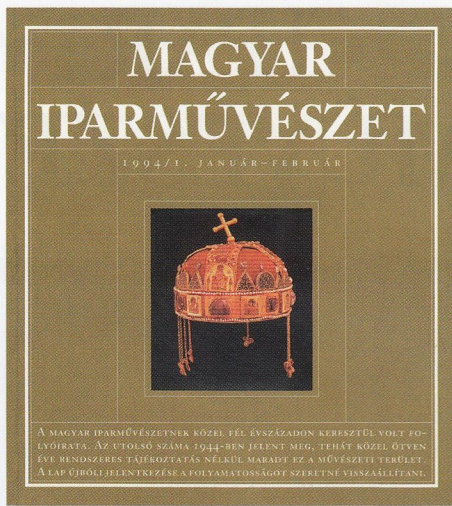

Tízéves a Magyar Iparművészet

Nagyra becsült Olvasóink!

■ A 19. század fordulója előtt néhány esztendővel a látványos fellendülésnek indult Magyarországon *Művészi Ipar* címmel folyóirat látott napvilágot. E cím rövid idő múlva *Az Iparművészetre* változott, majd 1897-ben végleges formájában *Magyar Iparművészet* címfelirattal jelent meg majdnem fél évszázadon át. Első „lelkigondozói” *Fittler Kamill* és *Györgyi Kálmán* voltak. A lap az Iparművészeti Társulat, az Iparművészeti Múzeum és az Iparművészeti Iskola közös szellemi tulajdona volt, és hasábjain a magyar művészettörténet, művelődéstörténet, ipartörténet megbecsült értékeit közvetítette. A folyóiratot, mint annyi más kulturális értéket, elsodorta a második világháború forgószéle.

1945-től 1993-ig az iparművészetnek nem volt rendszeresen megjelenő írott fóruma, bár ez idő alatt mintegy ezer alkotóművész élt és dolgozott. Küzdött a bezárt határok teremtette szellemi és mozgáskorlátokkal, az ideológia képtelenségeivel, a mecénás polgárság hiányával és természetesen saját műfajának korszerű kihívásaival. Am, ahogy a nemzetet, úgy benne az iparművészetet is megvédte erős immunrendszere, tehetségadománya, és ezekben az évtizedekben is világra szülte műveit, tárgyait, közöttük igazi csodáit is. Szervezeteket hozott létre találkozásokra, érdekvédelemre, műfaji csoportosulásokat kora követésére, megrendezte kiállításait, vagyis jelen volt a folyamatosan életjeleket küldő értelmiségi életben. Várta a szabadságot és sugallataival meg is előzte azt. Természetes hát, hogy a rendszerváltás lelkiismereti kérdéssé tette a folyóirat „feltámasztását” kényszerű tetszhalálából. Ekkor, 1993 karácsonyán, az újjászületés reményében *N. Dvorszky Hedvig*gel közösen és az Iparművészeti Főiskola akkori rektorának, *Schrammel Imréné*nek otthont adó segítségével próbaszámot bocsátottunk útjára, természetesen újra *Magyar Iparművészet* címmel.

Bejelentkezésünkör többek között ezeket írtuk: „Az elmúlt fél évszázad sorolhatatlan társadalmi és művészeti változásai alaposan átrendezték a művek születésének és hatásának szellemi és gyakorlati körülményeit. Lényegesen módosult a tárgyak szerepe is. Valami azonban változatlan maradt: a szépség iránti eredendő vágy, az alkotók tehetsége és teremtető kedve. Lapindító szándékainkat erre alapozzuk. Az iparművészet – minden anyagot, technikát és funkciót magába foglalóan – az az átfogó művészeti ág, amelyik az egész emberiség ünnepnapjait és hétköznapjait át- meg át- szövi használható teljesítményeivel. Lehetetlen, hogy erről ne érkezzék rendszeres híradás.

A Magyar Iparművészet jórészt a kézműves iparművészet és tervezőmunka eredményeit kívánja folyamatosan számba venni. Tájékoztat múltbéli értékeiről, a kortárs alkotók és alkotások jelenéről és az iparművészeti oktatás szándékairól, állomásairól. Foglalkozik az iparművészeti szakmák szervezeti életének minden napjaival, közösségeinek gondoljaival, szakírásával, kritikájával és könyvkiadásával. Figyelemmel kíséri a kiállítások világát. Szeretnénk,

ha a szakma részt venne a lapcsinálásban, annak nemcsak előfizetője, hanem krónikás is lenne, oldalait maradandó kiállítási lehetőségeként kezelné.”

Tízévesek vagyunk tehát!

Az azóta is szinte teljesen változatlan összetételű szerkesztőbizottságnak és a konkrét szerkesztést végző kis létszámú szerkesztőcsapatnak, munkatársaknak szándékai azóta sem változtak. Időközben a Magyar Iparművészet leélte szépséges kamaszkorát és felnőtté vált. Mint ilyen, szolgálatát komolyan veszi. „Kálóriáról” a Nemzeti Kulturális Alapprogram Iparművészeti Szakkollégiuma gondoskodik, kiadói gazdája a Magyar Művészeti Akadémia Alapítvány, és *Simon Károly* jóvoltából a lap hazatérhetett évszázados szülőházába, az Iparművészeti Múzeumba. Köszönet mindannyiuknak!

Leghálásabb köszönetünk mégis a magyar iparművészet művelőinek jár, akiknek tehetsége, szorgalma, jelenkortudata létrehozta a folyóirat tárgyát, magát. Köszönet illeti a lap olvasóit, hogy ezt a sokrétű folyamatot állhatatos érdeklődéssel kísérik. Örömmel vettük hírül, hogy testvérlap van születőben, mely a magyar formatervezés hazai és nemzetközi jelentőségű eredményeiről ad majd időről időre számot. Legyünk egymást kiegészítve szakszerű, igazságos és hűséges tudósítói és népszerűsítői a magyar tárgyművészetnek az európai együttlétet követező, reménytelni új évszázadban.

Kész tehát a leltár: 1 lap
10 év
100 szerző
1000 cikk
10000 kép
100000 példány

Van okunk a közös örömrre!

FEKETE GYÖRGY
főszerkesztő, egyetemi tanár